

הלכות סבה סימן תרכט

סלם על הגג כדי לספק (ט) על גביו. הגה (כג) ולכן אין לספק עליו, (כד) ואפלו להניחו על הספק (ט) להחזיקו אסור, והוא הדין בכל כלי המקבל טמאה, כגון ספסל וכסא (כה) שמקבלין טמאת מדרס (פחז"ל):

ח (כו) לחבר כלונסאות הספה במסמרות של ברזל או לקשרם בכלאות (פרוש, חמיכות של כגדים בלתיים) שהם מקבליים טמאה (י) אין קפידא: ט (כז) מיני אכלים (כה) מקבליים טמאה (כט) ואין מספקין בהם: י' סענפי תאנה ובהם תאנים וזמורות ובהם ענבים, (ל) אם פסלת מרפה על האכל מספקין בהם ואם לאו אין מספקין בהם; ו' ואם קצרים לאכל, יש (יא) לזניבם (לא) תורת אכל לקבל טמאה, וצריך שיהא פסלת כדי לבטל האכל והדין, ואם קצרים לסכוף אז אין לזניבם תורת אכל, ואדריפא, הם מצטרפים עם הפסלת לבטל האכל. ו' ואם קצרים לאכל ונמלך עליהם לסכוף, אין המתקשה מוציאה הדין מתורת אכל עד שיעשה בהם מעשה שנופר שרופה אותם לסכוף, כגון שירוש אותם: י' לא מספקין בפניגו' והקרא בערבי שמר. והוא מאכלי-הטהרה, ואין בני-אדם אוכלים אותו אלא לרפואה (רבינו יוחנן ג"ח ח"ב וכל"ב):

יב (לב) סבך בירקות שממחרין לביש, (לג) אף-על-פי שפסולים לסבך מפני שמקבליים טמאה, אין דינם כסבך פסול (לד) לפסל בארבעה טפחים, (לה) אלא באויר חשיבי לפסל בשלשה; ואם אין דרכם לביש, דינם

מ תרומה הושי
נ ביקטא שם י"ג
ס שם ותתא קמא
ע שם בנמיה
פ אוקמא רבנא
שם בנמיה י"ד רבנא
קמא צ' נראיש
בתשובה קלל כ"ד
הפך אדולת-הים
קמא ר"ד תחיל
הרא"ש טאורא
ק פירא דשמאל
הכרזש רש"י שם
ושאר פוסקים

באר היטב

משום שהיא ענפה ספק סהיל, עין שם. ועין ט"ז ובשטרות קונים: (ט) להחזיקו, דעבי' ספק פסול הוא: (י) אין קפידא. בין שאין הספק עצמו נסמך עליהו, ט"א, ע"ש. ועין ט"ז ס"ס תר"ל: (יא) לזניבם. ואין הזניב נקרא אכל אלא עד ג"ט, כ"ה, תר"ש. ועין בקצוין ד"ש ידות שמצטרפין אצ"ם שגדולות הרבה, ולכן יש

הנה שמה לשם תחת חקרת הבה, ועין ט"ז: (ט) על גביו. דאין מעמידין הספק בדבר המקבל טמאה וכו' לספק בו, ואע"ג שמעמידין על כהל אבנים. משום דלא שכיח שזכר בהם, ויש נוהגים להעמיד בהם תחת הספק וטרת חסירות היא, וכו'. והמ"א העלה דמותר להעמיד בדבר המקבל טמאה, ומה שאסור פסלים הנינו

משנה ברורה

(כג) ולכן אין לספק עליו. עין בדרכי-משה [והעתיקו הג"ר א"ר כבאירין] דמפשט פשיטא לה דאסור לספק בו, דכית-קבול הוא המקבל טמאה, וממילא בודאי יש להחמיר שלא לספק על גביו, (מג) ומכיל-שפן בסלמות של צגלות, או סלם של אבנים הנתון על שתי יתדות, ומספוא שם למאכל בהמה, בודאי כית-קבול גמור

באור הלכה

ועין בפריימגדים סוף הלכות סבה בסימן תרמג שפונקסם פנה משום גזרת תקנה (ואיני יודע מה שפך עבת תקנה במקום שאין מנהג לספק בזה), ומכל מקום קרועה לסוף על דעת הנאון ביהמאיר בודאי אין למחות בידו, בפקט שהוא רק מלתא דקפנו בעלמא לכלי עלמא היכא דנעשו לסכוף, כמו שכתב בבשרי-יעקב. אכן במקום שנהגו לספק כהן כל השנה הטהרת

הוא וכן התורה טמאין, (מג) אכן פשאין להסלם נקבים והשליכות מקצועין על הנרכות (מד) כמסמרים, הם בכלל פשוטי כלי-עץ שאין מקבלין טמאה אף מדרבנן; (מה) ויש שמחמירין אף בזה משום לא פליגי: (כד) ואפלו וכו' להחזיקו אסור. דגם זה (מו) בכלל מעמדי הוא, (מז) ומלבד זה, על-כל-פנים ספק פסול הוא: (כה) שמקבלין טמאת מדרס. ורצה לומר, שראויין לקבל, ואפלו הן חרשים שבנדאי לא נטמאו עדין. (מח) ובע, דכל כלי-עץ הרחב קצת וראוי להניח עליו דבר, (מט) יש אומרים שמקבל טמאה מדרבנן, דמי לבית-קבול, ועל-פן אין להניח מרא ומגופה על הספק להחזיקו (נ) או תחת הספק להעמיד הספק, ואפלו נשברו¹⁹¹: ח (כו) לחבר וכו' במסמרות של ברזל. זה מותר (נא) לכלי עלמא. אפלו למאן דאוסר להעמיד הספק בדבר המקבל טמאה, בין שאין סומך הספק על המסמרים אלא שמחזיק בהם הכלונסאות המצמידים להספק¹⁹². ומשמע זה גם-כן מותר לקשרם להכלונסאות בכלאות או בתבליים של פשתן, ואין הכי-נמי דלקשר הספק עצמו בכלונסאות בתבליים ראוי לזרז לכתחלה, בין שקשר הספק עצמו בדבר המקבל טמאה¹⁹³ [אחרונים]: ט (כז) מיני אכלים. הנינו (נג) מאכל אדם, דאלו מאכל בהמה אין מקבל טמאה: (כח) מקבלין טמאה וכו'. ואפלו (נז) אם לא הקשרו עדין, פסולין: (כט) ואין מספקין בהם. וכל בשם שאין נאכלין להנאת גופן בי אם לרית ומראה וכדומה, מספקין בהן [פמ"ג]. וילענן קמחין, אף דהפריימגדים מקל, בבשרי-יעקב הוכיח דכמין אכל חשיב, דהרי איתא לעיל בסימן רב דמבכרין עליו יבואר פרי האדמה: י (ל) אם פסלת מרפה על האכל וכו'. דין זה הוא בכל ונהדר פרט, דהנינו, אם קצרים לאכל, הדין מצטרפים להאכל, ואם קצרים לסכוף¹⁹⁴, הדין מצטרפים עם הפסלת¹⁹⁵, וכדלקמיה: (לא) תורת אכל. מן הדין אין הזניב נקרא אכל רק עד שלשה טפחים, אכל מפני שיש ידות שמצטרפות לאכל אף-על-פי שגדולות הרבה, פהב המגזר-אברהם שיש להחמיר ולאסור בכל ידות אפלו גדולות הרבה. ולפי זה יש לזרז שלא לכסות פקשין של תבואה קדם שנתבטו מן התבואה¹⁹⁶. והנה הפריימגדים מפקפק קצת אפלו אחר שנתבטו, ובכפורי-יעקב משיג עליו ומספיק להט"ו לקמן בסעיף יח דשרי, ומפל מקום צריך לזרז, דשכיח הוא שיעדין נשאר מעט תבואה בפסלים אפלו אחר שיש אותם ובה עדין נשאר על הקש תורת ידות¹⁹⁷, ולכן אם רוצה לספק בתבן וקש של תבואה, טוב שיסיר השבליים מהם [בכורי-יעקב הג"ל]. ונראה דקשין של מין שבלין הנקצצין במגל דמדינא הדי אינו כאכל רק עד שלשה טפחים, אם יש בהשאר יותר משלשה טפחים אין להחמיר אחר שנתבטו: יב (לב) ספק בירקות וכו'. ורצה לומר, באיזה מקומות שממחרין לביש בתוך שבעת ימי החג ולגבל (נד) העלין והנכעולין וישאר אויר: (לג) אף-על-פי שפסולים לסבך וכו'. דהסעיף זה אינו בירקות שראויים לאכילה ופסולים לסבך בהם, ונתנה אמינא דבשביל זה אין חל עליהם שם פסול אחר, קא משמע לן דלא אמרינן הכי: (לד) לפסל בארבעה טפחים. כמבאר בסימן תרלב דספק פסול פוסל באמצע בארבעה טפחים, וראוי פוסל בין באמצע בין מן הצד בשלשה טפחים: (לה) אלא באויר חשיבי וכו'. הנינו אפלו קדם

שער הציון

(מג) מגז אברהם: (מז) מגז אברהם. ואף ה"ח לא אסר לכתחלה רק בשנקוב מעבר לעבר, אכל בשאינו נקוב ככל השליכות הם מקצועין על הנרכות, גם לדיה מותר לכתחלה, עין שם. וכן משמע בהג"ח וחי' אדם, וכן מוכח בבאור הג"ר א. עין שם בראש דבריו: (מח) ואם חרוץ על הנרכות צריך עין, דאפשר דזה דמי לבית-קבול [פמ"ג]: (מה) ט"ז. ומפל האחרונים הניל לא משמע כן: (מו) כן משמע בביאור הג"ר א ושא: (מז) מגז אברהם: (מח) מגז אברהם: (מט) עין בתבליי-הים: (נ) אחרונים: (נא) מגז אברהם והג"ר א ושא: (נב) פוסקים: (נג) קרפד-נתגאל ופריימגדים¹⁹⁸: (נד) רבנו עניות, וכן פהב ה"ח מכתבנו, דאי ישארו הנכעולין הרי הוא בכלל הימין והיני דמבאר בסעיף יד ודרייבד כשר, והט"ו קצר בהו:

הנה שמה לשם תחת חקרת הבה, ועין ט"ז: (ט) על גביו. דאין מעמידין הספק בדבר המקבל טמאה וכו' לספק בו, ואע"ג שמעמידין על כהל אבנים. משום דלא שכיח שזכר בהם, ויש נוהגים להעמיד בהם תחת הספק וטרת חסירות היא, וכו'. והמ"א העלה דמותר להעמיד בדבר המקבל טמאה, ומה שאסור פסלים הנינו

הַלְבוּת סִימָן תְּרַבָּא

ביאורים ומוספים

[משנ"ב ס"ק לו]

אָבֵל תְּלֹשׁ וְלִבְסוּף תְּקַדּוּ, כְּתֹב תְּבִית־יוֹסֵף קְסִימָן תְּרַבָּא בְּשֵׁם תְּרַומַת־הַדָּשָׁן דְּכַשְׂמֵי.⁽²⁷⁾

(27) וּשְׁם בְּתֵב הַבִּי' בְּשֵׁם תְּרַומַת הַדָּשָׁן שְׁמִטָּעִים זֶה מוֹתֵר לְחֵבֵר אֵת הַסֶּבֶךְ בְּמִסְמָרִים לְסוּכָה, וְרֵאזָה בְּשִׁעְה־צ' לְקַמֵּן (ס"י תְּרַלָּג ס"ק ו') וְמָה שֶׁכְּתַבְנוּ שָׁם.

[משנ"ב ס"ק לח]

וְאִם צָבֵר וְסָפֵף בְּהֵם בְּשִׁעְה⁽²⁸⁾ וְכו', דְּבַצִּינָן 'תְּשַׁבּוּ' קְצִין תְּקַדּוּמֵי.⁽²⁹⁾

(28) וְמִי שִׁישׁ לוֹ סוּכָה נוֹסֶפֶת שִׁיכּוֹל לְלַבֵּת אֵלֶיהָ בְּשִׁעְה שְׁרִיחָא מְסוּכָה זֶה, כְּתֹב הַבְּכוּרִי יַעֲקֹב (תוֹסֶפֶת בְּכוּרִים ס"י תְּרַלֵּט ס"ק ו') שִׁיתַּכֵּן שְׁלֵא גּוֹרוּ עֲלֵיו שְׁלֵא לְשַׁבֵּת בְּסוּכָה זֶה.

וְאִרְם שְׁנַפְגָּם חוֹשׁ הַרִיחַ שְׁלוֹ, צִידֵד בְּסַפֵּר בֵּית הַשְּׁוֹאבָה (מִין הַרְאוּי לְסֶבֶךְ אֹתָהּ עַה) שְׁמוֹתָר לוֹ לְכַתְּחִילָה לְסֶבֶךְ בְּעִשְׂבִים שְׁרִיחָב רַע, מִפְּנֵי שֶׁהַמְּנִיעָה מְלַסֵּכֵךְ בְּהֵם אֵינָה מַחְמַת פְּסוּל מוֹדִינָא, אֲלֵא מַחְשֵׁשׁ שֶׁהַרִיחַ יִגְרוֹם לוֹ לְצַאת מֵהַסוּכָה וְכַאֵן אֵין חֲשֵׁשׁ זֶה, וְאֵין אֹמְרִים יֵלֵא פְּלוּגֵי דְבַרְבֵּר שְׁאֵינּוּ פְּסוּל מִן הַדִּין, אֲךָ לְמַעֲשֵׂה לֹא הַכְרִיעַ דְּבַרְבֵּר, וְהַכֵּף הַחַיִּים (ס"ק עט) כְּתֹב בְּשֵׁם סַפֵּר רוּחַ חַיִּים שְׁאִסוּר לוֹ לְסֶבֶךְ בְּהֵם, כִּיּוֹן שֶׁהַסוּכָה אֵינָה מִיּוֹעֵדֶת עֲבוּרוֹ בְּלֵבֵד אֲלֵא גַב עֲבוּר בְּנֵי אָדָם אַחֲרֵים הַרְצִים לְהִיכְנֵס אֵלֶיהָ (וְעוֹד, שְׁמַחְמַת קְדוּשָׁתָהּ אֵין לְעִשְׂוֹתָהּ דְּבַרְבֵּרִים שְׁרִיחָב רַע).

(29) וְכֵן לְעִנְיַן דְּפַגְמַת שְׁרִיחָן רַע וְאֵין דַּעַת הָאָדָם סוּבַלְתוֹ, כְּתֹב לְקַמֵּן (ס"י תְּרַל ס"ק ד') שִׁיתַּכֵּן שְׁפִסּוּלוֹת לְסוּכָה מִן הַתּוֹרָה, מִשּׁוּם יַחְשָׁבוּ כֵּעֵין תְּדוּרָה.

[משנ"ב ס"ק מ]

וְכֵן אָסוּר לְסָפֵף בְּתַבִּילָה⁽³⁰⁾.

(30) וְאֵף שְׁלֹגְבֵי מַחְצֵלַת הַעֲשׂוּיָה מַחְתִּיבוֹת עֲצִים הַמְּחוּבְּרִים עַל יְדֵי חוֹט הַקּוֹשֵׁר יַחַד, כְּתֹב הַשְּׁרִיעַ לְעִיל (ס"י) שְׁכַשְׂרָה הִיא לְסִיכּוֹךְ בְּאוֹפְנִים מְסוּיָמִים, וְאֵין הִיא פְּסוּלָה מִשּׁוּם חֲבִילָה, תִּירְצוּ הַרְאוּי (שְׁלֹטֵי גְבוּרִים סוּכָה ז', א מְדַפֵּי הַרִיף אוֹת ב') וְהַבִּיחַ (אוֹת י דִּיה אֲכֵן) שֶׁהָאוּיִל וּמְטַרַת קְשִׁירָתָם אֵינָה כּוֹדֵי לְאִפְשֵׁר לְטַלְטֵלָה, אֲלֵא מְטַעֵם אַחֵר, אֵינָה פְּסוּלָה מִשּׁוּם חֲבִילָה, וְכֵן מְבוּאָר בְּחֵי הַרִיטְבִי"א (סוּכָה יג, ב), וּבְשׁוּיַת בְּנִין שְׁלֵמָה (חִי"א ס"י מֵה דִּיה וְאִמְנָם) צִידֵד שְׁאֵם סִיבַת קְשִׁירַת חֲבִילָה הִיא מַחְמַת שְׁנוּדָה לוֹ יוֹתֵר לְסֶבֶךְ עַל יְדֵי כָךְ, אֵין לְפִסּוּל מִשּׁוּם גְּזִירַת חֲבִילָה, כִּיּוֹן שְׁאֵין חֲשֵׁשׁ שִׁיעָה וְיִסְכֵךְ חֲבִילָה שְׁנַקְשָׂרָה כּוֹדֵי לְהַתְּיַיבֵּשׁ, שְׁדַרְי יוֹרֵעַ הוּא שְׁפִסּוּל בְּכָךְ וְקוֹשְׁרוֹם דּוֹקָא לְשֵׁם סִיכּוֹךְ, וְנִשְׁאָר בְּצִיעַ לְמַעֲשֵׂה, וְהַגְרִי"ש אֲלִישִׁיב (קוֹבֵץ תְּשׁוּבוֹת חִי"א ס"י סב) כְּתֹב, שְׁבַמְחְצֵלַת אֵין הַקְּנִים אֲגוּדִים בּוֹלָם יַחַד חֲבִילָה, אֲלֵא כֵל קֵנָה מַחוּבֵר לְחֲבִירָה, וְלִפְיֶכֶךְ אֵינָה נַחֲשַׁבֵּת חֲבִילָה.

[משנ"ב ס"ק מד]

אָלֵא מִשּׁוּם גְּזִירָה אֲסוּרָה⁽³¹⁾ וְכו', וְהַנְּעִנּוּעַ הוּא שְׁיָזִיזִים מִמְּקוֹמָם⁽³²⁾.

(31) וְאֵף אִם הַתִּיר אֵת הַחֲבִילָה שְׁלֵא לְשֵׁם סוּכָה אֲלֵא לְמַטְרָה אַחֲרָת, כְּתֹב הַחוּזִיא (אוּיח ס"י קנ ס"ק ח) שְׁכַשְׂרָה הִיא, כִּיּוֹן שְׁמַעֲשֵׂה הַסִּיכּוֹךְ לֹא נַעֲשֵׂה בְּשַׁעַת הַהַתְּרָה אֲלֵא כְּבֵר בְּשַׁעַת שְׁהִנִּיחַ אֵת חֲבִילָה עַל גְּבֵי הַסוּכָה, וְרַק מַחְמַת גְּזִירָה צְרִידִית לֹא הִיָּה בְּשֵׁר עַד שְׁהִתִּיר אוֹתָהּ, וְרֵאזִיה לְדַבֵּר מִמָּה שְׁמוֹסְפִיק לְהַתִּיר אֵת חֲבִילָה וְאֵינּוּ צָרִיךְ לְנַעֲנֵעַ [כַּפִּי שְׁהַצְרִיכּוּ לְנַעֲנֵעַ בְּשׁוּיַע לְעִיל (ס"י) תְּרַבּוּ ס"ב]. וְלִפְיֶכֶךְ דִּי בְּכָךְ שְׁבַשְׂעָה שְׁהִנִּיחַ אֵת חֲבִילָה עֲשֵׂה כֵן לְשֵׁם סִיכּוֹךְ.

(32) אִמְנָם, לְעִיל (ס"י) תְּרַבּוּ ס"ק יח) כְּתֹב שְׁנַעֲנוּעַ הוּא הַגְּבַהַת כֵּל עַץ וְהַנְּחַתּוֹ בְּחִזְרָה בְּמִקּוּמוֹ לְשֵׁם צֵל, וְכַפִּי שְׁכַתָּב הַשְּׁרִיעַ שָׁם (ס"ב). וְלִפִּי הַמְּבוּאָר בְּבִיחַ (שָׁם אוֹת ו' וְס"י ז' אוֹת י' סוֹף דִּיה וְמָה) שְׁנַחֲלֵקוּ בּוֹה רִי" וְרִית, דְּבַרְיֵו כֵּאֵן, שְׁצִרִיךְ לְהַזְיִזֵם לְמִקּוּם אַחֵר, הֵם בְּשִׁיעַת רִית. אֲכֵן, הַמְּאִמֵר מְרַדְכֵי (ס"ק יא) נַחֲלַק עַל הַבִּיחַ וְכַתֵּב שְׁרִשִׁי וְרִית אֵינָם חוֹלְקִים, שְׁלַדַּעַת שְׁנִיחָם הַגְּבַהַת עַץ מִמְּקוּמוֹ וְהַנְּחַתּוֹ בְּחִזְרָה נַחֲשַׁבֵּת כְּנַעֲנוּעַ.

[משנ"ב ס"ק מה]

שְׁדוּמִין לְתַקְנַת תְּבִית⁽³³⁾.

(33) וְאִם תַּחַת הַסֶּבֶךְ מוֹנֵחַ עַל הַסוּכָה כֵּעֵין סוּרָג מַעֲצִים דְּקִים [כְּגוֹן רֶשֶׁת שֶׁל פְּרַגּוּלָה] שְׁרַחְבּוּ יוֹתֵר מֵאַרְבַּעָה טַפְחִים, כְּתֹב הַחַיִּי אָדָם (כִּלְלֵ קְמוּ סִלִּי"א) עַל פִּי דְבַרְיֵי הַמְּגִי"א (ס"י) תְּרַבּוּ ס"ק ו') בְּשֵׁם שְׁרִית הַרְשָׁבִי"א, שִׁישׁ לְהַסְתַּפֵּק שְׁמָא דִּינּוּ כְּנִסְר, וְאֵין מוֹעִיל הַסֶּבֶךְ שְׁעַל גְּבִיּוֹ לְהַכְשִׁירָה, אֲכֵן אֵין לְמַחְזוֹת בְּמִי שְׁנַהֲגָה הִיתֵר דְּבַרְבֵּר, שְׁכִיּוֹן שְׁנוֹתָן בֵּין הַסוּרָגִים סֶבֶךְ כְּשֵׁר לֹא שִׁיבַת בּוֹה גְּזִירַת תְּקָרָה, וּבְשׁוּיַת הָאֵלֶף לָךְ שְׁלֵמָה (אוּיח ס"י שְׁטֵה) כְּתֹב, שְׁאֵם הַקְּנִים מַחוּבְּרִים כְּסוּרָג קוֹדֵם שֶׁהוֹנְחוּ עַל הַסוּכָה, וְאֵין בִּינְהֵם שְׁלֹשָׁה טַפְחִים, פְּסוּלִים הֵם לְסִיכּוֹךְ, וְעַל כֵּן יֵשׁ לְהַנִּיחָם עַל גְּבֵי הַסוּכָה וְשֵׁם לְתוֹהַבֵּם אַחַד בְּתוֹךְ הַשְּׁנֵי [וְאִם הַרְשֵׁת קְבוּעָה בְּמִסְמָרִים לְסוּכָה, רֵאזֵה שְׁעַה־צ' לְקַמֵּן (ס"י) תְּרַלָּג ס"ק ו'), וְמָה שֶׁכְּתַבְנוּ שָׁם].

וְלִגְבֵי קִנִּים שֶׁל סֶבֶךְ הַמוֹנְחִים בְּתוֹךְ מְסִילָה, וְקֵצָה הַמְּסִילָה מַחוּבֵר בְּמִסְמָרִים כּוֹדֵי שְׁלֵא יוֹחוּ הַקְּנִים מִמְּקוּמָם, הַבִּיא בְּשׁוּיַת אִמְרֵי יוֹשֵׁד (חִי"א ס"י מג) אֵת הַחַיִּי אָדָם וְכַתֵּב שְׁסֶבֶךְ זֶה נַחֲשָׁב כְּתַקְרָה וּפְסוּל מוֹדִינָא, וְרַק אִם קֵצָה הַמְּסִילָה אֵינּוּ מַחוּבֵר בְּמִסְמָרִים וְנִתֵּן לְשִׁלּוּף אֵת הַקְּנִים הַחוּצָה, אֵין פְּסוּל דְּבַרְבֵּר, אֲלֵא שְׁאֵף בּוֹה יֵשׁ מִקּוּם לְהַחְמִיר לְכַתְּחִילָה, כִּיּוֹן שִׁיתַּכֵּן שְׁנַחֲשִׁים הֵם כְּנִסְר רַחֵב אַרְבַּעָה טַפְחִים, וְאֵף כְּשִׁמְנִיחַ סֶבֶךְ עֲלֵיהֶם נַחֲשָׁב הַדְּבַר כְּמַעֲמִיד דְּבַרְבֵּר הַפְּסוּל לְסִיכּוֹךְ, גַּם אִם הַסֶּבֶךְ מְרֻבֵּה יוֹתֵר מִן הַמַּעֲמִיד [וְרֵאזֵה שְׁרִית אֲבִי נוֹר (אוּיח ס"י) תַּעַג אוֹת ה)].

וְלְסֶבֶךְ בְּעִיל דְּקַל שְׁרוּחָבֵם אַרְבַּעָה טַפְחִים, דַּעַת הַגְּרִי"שׁ אֲלִישִׁיב (אֲשִׁרִי הָאִישׁ חִיָּג פְּכִי"ה אוֹת ג') שְׁמוֹתָר לְכַתְּחִילָה, כִּיּוֹן שְׁלֵא גּוֹרוּ חַכְמִים גְּזִירַת תְּקָרָה אֲלֵא עַל קְרִשִׁים וְלֹא עַל עֲלִים, וְכֵן דַּעַת הַגְּרִי"ג קְרִלִּץ (חוֹט שְׁנֵי סוּכוֹת עַמִּי רַטו) שְׁמוֹתָר, כִּיּוֹן שְׁאֵין הַדֶּרֶךְ לְעִשְׂוֹת תְּקָרָה מוֹעִלִים.

